

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/147/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217223201
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7217223201.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu Q. Š., Z.. XX.X.XXXX, B. V. A.D. - I., X. X, právne zastúpeného JUDr. Vladimírom Filičkom, PhD., advokátom, so sídlom v Košiciach - Juh, Palárikova 1 proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave - Staré Mesto, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25 o splnenie povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 13C/54/2017-278 zo dňa 11. júna 2021

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému 100% nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 518,22 eur a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 286,40 eur od 14.9.2017 do zaplatenia, to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením tunajšieho súdu po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Žalobou doručenou súdu dňa 22.9.2017 žalobca žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 436,40 eur, z toho 286,40 eur z titulu bezdôvodného obohatenia spolu s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 286,40 eur od 14.9.2017 do zaplatenia a sumu 150 eur z titulu nároku na primerané finančné zadostučinenie v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Po zmene žaloby žalobca žiadal zaplatiť 518,22 eur s tým, že pôvodnú sumu z titulu bezdôvodného obohatenia 286,40 eur navýšil o 81,82 eur, teda na 368,22 eur.

3. Žalobu žalobca odôvodňoval tým, že so žalovaným uzavrel dňa 22.6.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500119959 a Dohodu o poskytovaní služieb č. 8500119959. Na základe uvedenej zmluvy o úvere bol zo strany žalovaného poskytnutý žalobcovi úver vo výške 1.500 eur, ktorý sa žalobca zaviazal vrátiť v mesačných splátkach po 46,99 eur ako istinu úveru navýšenú o úrok a poplatok za poskytnutie úveru, súhrnne vo výške 2.123,58 eur. Uviedol, že na základe bodu 7.1. Dohody o poskytovaní služieb sa zaviazal uhrádzať mesačne poplatok za uzavretie dohody o poskytovaní služieb vo výške 2,58 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, t.j. vo výške 34,83 eur. Žalobca mal za to, že zmluva neobsahuje podľa ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z.

o spotrebiteľských úveroch, a to údaje o adrese veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, dátume narodenia spotrebiteľa, dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, podmienkach upravujúcich čerpanie spotrebiteľského úveru, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, príp. poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom spotrebiteľského úveru s tým, že v zmluve je nesprávne uvedený údaj o výške RPMN ako aj priemerná hodnota RPMN, a to v neprospech spotrebiteľa. Na uvedenom základe mal žalobca za to, že žalovaný má nárok len na vrátenie ním poskytnutej istiny predmetného úveru vo výške 1.500 eur, a keďže žalobca zaplatil na účet žalovaného súhrnne sumu 1.636,40 eur prostredníctvom splátok úveru a zrážok zo svojej mzdy a sumu 150 eur ako poplatok za poskytnutie úveru, t.j. súhrnne sumu 1.786,40 eur, tak zaplatil o 286,40 eur viac než mal žalovaný nárok.

4. Požadovanú výšku finančného zadostučinenia 150 eur žalobca odôvodnil tým, že z dôvodu nezákonného postupu žalovaného, dlhú dobu nemohol disponovať vlastnými finančnými prostriedkami, keďže mu žalovaný dobrovoľne nevrátil bezdôvodné obohatenie napriek tomu, že ho o to požiadal a povinnosť zaplatiť primerané finančné zadostučinenie v zmysle zákona má byť aj určitou formou sankcie dodávateľa, t.j. žalovaného, ktorý sa svojim postupom snaží obchádzať ustanovenia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa (v tomto prípade najmä ustanovenia o najvyššej prípustnej odplate za poskytnutie finančných prostriedkov spotrebiteľom).

5. Uznesením zo dňa 1.10.2018 č.k. 13C 54/2017-184 súd na základe návrhu žalobcu pripustil zmenu žaloby tak, že si žalobca uplatnil nárok proti žalovanému na zaplatenie sumy 518,22 eur spolu s 5%-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 286,40 eur od 14.9.2017 do zaplatenia, a uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.10.2018. Návrh na zmenu žaloby žalobca odôvodnil tým, že žalobca uhradil spolu 1.786,40 eur a za august 2018 ešte bola vykonaná zrážka z jeho mzdy z 6/2018 vo výške 81,82 eur a preto spolu uhradil žalovanému sumu 1.868,22 eur.

6. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a popieral tvrdenia žalobcu o bezúročnosti úveru citujúc rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-42/15a čl. 23 Smernice 2008/48.

7. Uznesením č.k. 3Co/141/2019-252 zo dňa 1. júla 2020, Krajský súd Košice zrušil už skôr vydaný rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 13C/54/2017-192 zo dňa 31. októbra 2018 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže súd prvej inštancie s poukazom na zmätočnosť v uvádzaných číselných vyjadreniach titulom úhrady žalovaného v spojení s uplatneným nárokom, nedostatočne zistil skutkový stav veci, ktorý predčasne právne posúdil.

8. Po zrušení veci odvolacím súdom súd prvej inštancie konal v intenciách odvolacieho súdu a po vykonaní dokazovania a jeho vyhodnotení, vec právne posúdil v zmysle ust. § 497 Obchodného zákonníka (len „ObZ“), § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (len „OZ“), § 53 ods. 1 veta prvá OZ, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. c), d), f), g), k), l), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v rozhodnom období (t.j. v čase uzavretia zmluvy o pôžičke, v danom prípade v znení platnom do 30.6.2015), § 451 ods. 1, 2 OZ, § 456 veta prvá OZ, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 OZ, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995, § 563 OZ, § 3 ods. 3, ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 456 OZ, § 43a OZ účinného do 31.10.2015, § 43c a § 44 ods. 2 OZ účinného do 31.10.2015.

9. Konštatoval, že predmetom konania je nárok žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia vo výške 368,22 eur (pôvodne 286,40 eur) uplatnený aj s úrokom z omeškania a 150 eur titulom nároku na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Nesúhlasil s tým, že v zmluve nie je uvedený dátum narodenia dlžníka, keďže dlžník je jasne a určito identifikovaný s tým, že nie je ani dosť náležitá žalobcova námietka o nedostatočnej náležitosti zmluvy o úvere, s odkazom na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, ako aj právny záver vyslovený Súdny dvorom EÚ vo veci C42/15 a preto má uzavretá zmluva náležitosti vyžadované zákonom (viď v tomto smere bod 53 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Z dôvodu, že zmluva neobsahuje dohodu o základnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľských úveroch a to RPMN, úver je bezúročný a bezpoplatkov a preto žalobcovi vznikol nárok na úhradu len istiny poskytnutého úveru vo výške 1 500 eur s odkazom na ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného k 30.6.2015, keďže v tejto časti RPMN nedošlo k akceptácii návrhu na uzavretie zmluvy v zmysle § 44 ods. 1 OZ a to z dôvodu, že údaj RPMN v žiadosti o úver a pri schválení úveru je rozdielny, čím v zmysle § 44 ods. 2 OZ, v tejto časti zmluvy

došlo k odmietnutiu návrhu a táto časť v zmysle § 44 ods. 2 OZ sa považuje za nový návrh a keďže žalobca v konaní preukázal, že zaplatil na účet žalovaného 1.868,22 eur, pričom mu bol poskytnutý úver 1.500 eur, teda v rozsahu 368,22 eur, došlo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu a plneniu bez právneho dôvodu a súd v súlade s ust. § 451 ods. 1 OZ a § 456 OZ zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi predmetnú sumu tak, ako je uvedená vo výroku tohto rozsudku. Súd prvej inštancie taktiež žalobcovi priznal v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, nárok na primerané finančné zadosťučinenie, keďže žalobca nemohol finančnými prostriedkami vo výške bezdôvodného obohatenia žalovaného disponovať, žalovaný dobrovoľne nevrátil žalobcovi bezdôvodného obohatenie a za primeranú výšku bezdôvodného obohatenia považoval sumu 150 eur. Nakoľko žalovaný nezaplatil sumu 286,40 eur na základe výzvy žalobcu zo dňa 7.9.2017, dňom 14.9.2017 sa žalovaný dostal do omeškania, ktorú súd priznal v celom rozsahu v zmysle podanej žaloby. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie vychádzajúc z plného úspechu žalobcu v zmysle § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

10. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas odvolanie) žalovaný. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Navrhoval, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutej časti, žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Nesúhlasil s tým, že RPMN nebolo v zmluve dohodnuté, keďže RPMN sa medzi stranami nedojednávajú, keďže výška RPMN sa vypočítava na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy a vychádza z údajov jestvujúcich v čase určenom v zákone - údaje platné v čase uzavretia zmluvy, pričom zákonná úprava určuje spôsob jej určenia s odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne v uznesení č.k. 5Co/839/2016 zo dňa 29.6.2016 s apelom na to, že RPMN nepredstavuje predmet záväzku, je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Preto súd dospel k nesprávnemu záveru o tom, že v úverovej zmluve nie je uvedená RPMN a žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný taktiež napádal výrok o zaplnení primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj neprimeranú výšku primeraného zadosťučinenia. Navrhoval, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok, žalobu zamietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

12. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd podľa § 34 CSP, na základe podaného odvolania žalovaného vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolaní, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a preto rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

13. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 30.09.2021 o 10.10 hod., v pojednávacej miestnosti č. dverí 230/II. posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 22.09.2021 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle § 219 ods. 1, 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

14. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

16. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

17. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

18. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

19. Odvolací súd po preskúmaní odvolania žalovaného dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené.

20. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a násl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.

21. Správne, podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

22. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky argumenty uvádzané žalovaným v odvolaní. Žalovaný pritom uvádza skutočnosti, ktoré už boli uvedené pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci, preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

23. Výsledky dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu dávajú dostatočný skutkový základ pre záver o tom, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom revolvingovom úvere neobsahovala základnú náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to údaj o RPMN s poukazom na skutočnosť, že nedošlo k akceptácii návrhu na uzavretie zmluvy podľa § 44 ods. 2 OZ, keďže údaj o PRMN v žiadosti o úver („Údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu“) a pri schválení úveru („Údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu“) bol rozdielny. V dôsledku uvedeného preto možno súhlasiť s názorom a záverom súdu prvej inštancie, že v uvedenej časti zmluvy došlo k odmietnutiu návrhu a uvedená časť sa v zmysle § 44 ods. 2 OZ považuje za nový návrh. V súvislosti s uvedeným ako aj v nadväznosti na odvolacie námietky žalovaného sa odvolací súd zároveň stotožňuje s názorom žalobcu prezentovaným vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, že v danom prípade nie je sporná skutočnosť, či sa na presnej hodnote RPMN možno alebo nemožno dohodnúť, ale podstatná je skutočnosť, že v procese uzatvárania zmluvy došlo k zmene hodnoty RPMN, ktorý údaj predstavuje obligatórnu náležitosť zmluvy a zmenou obligatórneho údajja žalovaným došlo k odmietnutiu návrhu a k vytvoreniu nového návrhu žalovaným. V dôsledku uvedeného posúdenia je preto záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru právne správny.

24. Žalovaný zároveň podaným odvolaním namietal nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v časti priznaného primeraného finančného zadostučinenia majúc za to, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním nedospel k záveru, na základe ktorého by mohol v danom prípade aplikovať § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. S uvedeným názorom sa odvolaní súd nestotožňuje.

25. Výsledky dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu dávajú dostatočný skutkový základ pre záver o povinnosti žalovaného uhradiť žalobcovi finančné zadostučinenie v priznanej výške, ktorú aj odvolací súd považuje za primeranú.

26. V danom prípade súd prvej inštancie správnou aplikáciou ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. dospel k záveru, že boli splnené všetky predpoklady pre priznanie finančného zadostučinenia žalobcovi

majúc za preukázané, že žalobca ako spotrebiteľ v predmetnom konaní úspešne uplatnil porušenie povinnosti stanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, pričom odvolací súd považuje za správny aj záver súdu prvej inštancie ohľadom jeho výšky (viď bod 55. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Úvaha súdu prvej inštancie v tomto smere nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom, a túto úvahu odvolací súd považuje za správnu.

27. Podľa § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

28. Vychádzajúc zo znenia vyššie spomínaného zákonného ustanovenia možno konštatovať, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zo znenia tohto ustanovenia možno vyvodiť, že podmienkou priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie je také porušenie spotrebiteľského práva, ktoré spotrebiteľ úspešne uplatní na súde a vychádza z porušenia povinnosti dodávateľa ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi.

29. Výsledky vykonaného dokazovania svedčia o tom, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv žalobcu ako spotrebiteľa. V predmetnom konaní bol žalobcovi ako spotrebiteľovi priznaný vo vzťahu k žalovanému ako dodávateľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý vznikol v súvislosti s plnením, prijatým od žalobcu zo strany žalovaného na základe úverovej zmluvy. Súd v tomto konaní dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., preto daný úverový vzťah vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. d) Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v rozhodnom období (t.j. v čase uzavretia zmluvy o pôžičke, v danom prípade v znení platnom do 30.6.2015).

30. Možno tak jednoznačne konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu zákona na ochranu spotrebiteľa, a to konkrétne zákona č. 129/2010 Z.z.

31. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, zákon nestanovuje konkrétne kritériá, ktorými by sa mal súd riadiť. Odvolací súd je toho názoru, že pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že spomínané ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľov od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešným spotrebiteľom, ktorí uplatnili svoje práva v súdnom konaní. Odvolací súd poznamenáva, že spomínané ustanovenie treba chápať aj ako satisfakciu spotrebiteľovi za to, že vstúpil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejšou stranou, ktorou je dodávateľ a tým priniesol prospech aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

32. Odvolací súd má za to, že priznanú finančnú náhradu nemožno považovať za „výhodu“ žalobcu, ale za nárok vyplývajúci zo zákonných ustanovení. Niet pochyb o tom, že medzi stranami sporu došlo na základe zmluvného vzťahu zo zmluvy o úvere k založeniu takých práv a povinností, ktoré boli dojednané v rozpore so zákonom. Ako už bolo skôr uvedené, žalobca ako slabšia zmluvná strana nemohla ovplyvniť obsah zmluvy. Zo strany žalovaného došlo k porušeniu jej spotrebiteľských práv, preto takéto konanie bolo spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky a následnej strate finančných prostriedkov, čo pri zohľadnení ďalších rozhodujúcich kritérií, na ktoré poukázal súd prvej inštancie, možno považovať za dôvod pre priznanie finančného zadosťučinenia vo výške uvedenej súdom prvej inštancie, ktorú aj podľa odvolacieho súdu možno považovať za primeranú vo výške 150,- eur a to aj vzhľadom na výšku bezdôvodného obohatenia 368,22 eur.

33. S ohľadom na všetky vyššie uvedené závery odvolací súd rozsudok v časti I. výroku potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v spojení s výrokom o nároku na náhradu trov konania.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný,

priznal proti žalovanému, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).